

# РЕШЕНИЕ

№ 4477

гр. София, 05.08.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова**

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова  
Калин Куманов**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5186** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 52445 от 26.02.2020 г., постановено по НАХД № 10443/2019 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 434772-F478693/14.05.2019 г., издадено от Директора на офис Надежда при ТД на НАП-гр.С., с което на Х. Ф. груп О., ЕИК по Булстат:[ЕИК], за четири нарушения по чл.3, ал.3, т.1 от отменената Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, във вр.с чл.5, ал.4 и ал.6 от Кодекса за социално осигуряване, са наложени четири имуществени санкции в размер на по 500 лв. на основание чл.53 във вр.с чл.27 и чл.83 от ЗАНН и чл.355, ал.1 от КСО.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.П. в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът излага подробни оплаквания, като сочи, че за четири отделни нарушения наказващият орган е наложил само една санкция; че има несъответствие

между установеното нарушение и описаната фактическа обстановка, както и противоречие между установеното нарушение и приложената санкционна разпоредба; че в НП липсва дата и място на нарушението. Настоява, че за нарушението за м.октомври 2018 г. давностният срок за образуване на АН производство е изтекъл към момента на съставяне на АУАН. Намира, че нарушението е маловажно. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация - ТД на НАП-С., не е взел становище по касационната жалба. Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

СРС е бил сезиран с жалба срещу НП № 434772-F478693/14.05.2019 г., издадено от Директора на офис Надежда при ТД на НАП-гр.С.. Същото е издадено въз основа на АУАН № F478693/22.03.2019 г., съставен от ст.инспектор по приходите в ТД на НАП-гр.С.. Обективирани в акта констатации се свеждат до това, че на 28.02.2019 г. дружеството-касационен жалбоподател е подало по електронен път четири декларации обр.б-Данни за дължимите осигурителни вноски, за м.октомври, м.ноември и м.декември 2018 г., както и за м.януари 2019 г. На 20.03.2019 г. органи по приходите са извършили проверка за установяване на обстоятелството подавани ли са в срок от касатора декларации обр.б в качеството му на задължено лице за 2018 г. При проверката е установено, че декларация обр.б за м.октомври 2018 г. е подадена на 28.02.2019 г., а е следвало да бъде подадена до 26.11.2018 г.; декларация обр.б за м.ноември 2018 г. е подадена на 28.02.2019 г., а е следвало да бъде подадена до 25.12.2018 г.; декларация обр.б за м.декември 2018 г. е подадена на 28.02.2019 г., а е следвало да бъде подадена до 22.01.2019 г.; декларация обр.б за м.януари 2019 г. е подадена на 28.02.2019 г., а е следвало да бъде подадена до 25.02.2019 г. Така описаните деяния са квалифицирани от актосъставителя по чл.3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ (отм.), във вр.с чл.5, ал.4 и ал.6 КСО.

По констатациите от АУАН задълженото лице е представило обяснение, в което е посочило, че причина за забавянето са организационни трудности в комуникацията с фирмата за счетоводно обслужване, която е трябвало да подаде декларациите. Отправило е молба да се приложи чл.28 ЗАНН.

Процесните четири имуществени санкции са наложени при тази фактическа обстановка, която е възприета от наказващия орган, на основание чл.355, ал.1 КСО. Случаите са приети за немаловажни от АНО и той е отказал да приложи чл.28 ЗАНН. С касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че нарушенията са безспорно доказани и същите са немаловажни.

Съдебното решение е правилно.

Касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че касаторът действително е извършил вменените му административни нарушения на чл.3, ал.3, т.1

от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ (отм.).

Съгласно чл.5, ал.4 КСО осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в НАП данни за: осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по Закона за данъците върху доходите на физическите лица - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване (т. 1); декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица; декларация за сумите за осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се подава и за лицата по чл.4. ал.5 и 9 (т.2). Съгласно чл.5, ал.6 КСО съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал.4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувана с управителя на Националния осигурителен институт. Посочената наредба, приета от министъра на финансите, е именно Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Съгласно чл.3, ал.1, т.1, б."а" от наредбата декларация обр.1 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от работодатели, осигурители и техните клонове и поделения - за всеки календарен месец: до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните, включително и при полагашо се обезщетение на трудоустроено лице, на което не е предоставена подходяща работа; при начислено или изплатено възнаграждение за същия месец след този срок - до края на месеца, в който е начислено или изплатено възнаграждението. По арг. от чл.3, ал.3, т.1 декларация обр.6 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения за дължимите осигурителни вноски и вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" - едновременно с подаването на декларация обр.1. Следователно срокът за подаване на декларация обр.1 и обр.6 е до 25 число на месеца следващ месеца, за който се отнасят данните, и с процесните четири случая сроковете не са спазени. Ето защо е неоснователен касационният довод, че има несъответствие между установеното нарушение и описаната фактическа обстановка.

Обстоятелството, че указаната наредба към настоящия момент е отменена (ДВ, бр.1 от 3.01.2020 г., в сила от 3.01.2020 г.), не променя този извод, защото същото задължение се съдържа и в чл.4, ал.3 във вр.с ал.2, т.1, б.а от сега действащата Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от министъра на финансите, в сила от 03.01.2020 г.

Не е налице е соченото от касатора противоречие между установеното нарушение и приложената санкционна разпоредба. Санкционната норма на чл.355, ал.1 КСО предвижда имуществена санкция в размер от 500 до 5000 лв. за едноличен търговец или юридическо лице, което наруши разпоредбите на чл.5, ал.4 от кодекса, както и ако

не подаде или не подаде в срок декларация с данните по чл.5, ал.4 от същия. Нормата е приложима както в случаите, когато задълженото лице изобщо не е подало декларация обр.б, така и когато не я е подало в срок същата декларация. Следователно не е налице хипотезата на по-благоприятен закон по чл.3, ал.2 ЗАНН.

Несподелима е тезата, че за четири отделни нарушения наказващият орган е наложил само една санкция. АНО точно е приложил разпоредбата на чл.18 ЗАНН, изискваща в случаите, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания да се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Точно това е постановено с обжалваното пред СРС постановление: наложени са четири имуществени сънкции в размер на по 500 лв. на основание чл.53 във вр.с чл.27 и чл.83 от ЗАНН и чл.355, ал.1 от КСО.

Оплакването, че в НП липсва дата на нарушението, е неоснователно, защото за всяко едно от четирите установени нарушения е посочено до коя дата е следвало да се подаде въпросната декларация, като за първото нарушение съобразена и приложимата норма за изчисляване на сроковете по чл.183, ал.1 НПК, според която когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. Доводът за непосочване мястото на нарушението е бил поддържан и с жалбата пред първоинстанционния съд. На това оплакване СРС е дал в мотивите на съдебния акт отговор, намиращ опора в закона, поради което правните му изводи се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат отново преповтаряни.

Неоснователно е касационното оплакване, че за нарушението за м.октомври 2018 г. давностният срок за образуване на АН производство е изтекъл към момента на съставяне на АУАН. И на него районният съд е дал мотивиран и правно издържан отговор. Към мотивите му може да се допълни, че следва да се вземе предвид датата на извършване на проверката. На последната дата (20.03.2019 г.) актосъставителят е участвал в извършването на проверката и е открил нарушителя. Два дни по-късно е съставен АУАН. Налице е хипотезата на паралелно действащи контролни органи, при която контролният орган, участвал в проверката, е и актосъставител. Според Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н.д. № 48/1981 Г., ОСНК на ВС, при паралелно действащите контролни органи трябва да се изхожда от принципа, че нарушителят е субект на права в административно-наказателното правоотношение, поради което е недопустимо да функционират две паралелни правоотношения по повод на едно и също нарушение. С откриване на нарушителя от който и да е контролен орган, възниква административно наказателното правоотношение. И в този случай тримесечният срок тече от деня, в който за първи път е открит нарушителят от единия от паралелно действащите контролни органи. Нарушението и нарушителят са открити, а това е основание за съставяне на акта. В случая срокът за съставяне на АУАН е спазен и правото на защита на лицето не е нарушено.

Правилен е и изводът на СРС за немаловажност на нарушението с оглед важноста на охраняваните от материалноправната норма обществени отношения, свързани с прозрачността при деклариране на данните от значение за определяне на осигурителните вноски и необходимостта от регулярно постъпление на същите.

Като е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 52445 от 26.02.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 10443/2019 г.  
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.